

Natsu_2025

19 évesen még nem sokat élt az ember, azt bevallom. Nincsenek nekem nagy történéseim, sosem voltam nagy beteg, rákos, vagy tört el csontom. Nem voltam fogdában, vagy bármilyen intézményben az iskolán és kollégiumon kívül. Tőlem, nem világmegváltó tetteket kell várni. De talán pont ez miatt vagyok sokkal közelebb az átlagemberekhez. Pont ebben az átlagosságban rejlik valami, ami miatt nem vagyok olyan átlagos, mint mások. De a végére minden kiderül. Egészen addig írni fogom ezt, amíg el nem fogynak a szavak, vagy amíg le nem jár az idő.

Ha belegondolok, mi volt az első emlékem, egy saját testemen kívül lévő személyt látok, ahogy a szemetesbe gonosz tekintettel töri a krétát. Nos, furcsa, nekem is az volt. Belegondolva ez azért az első „emlékem”, inkább elképzelt kép, mert anyámtól krétát kértem, hogy az aszfaltra rajzoljak. Ez persze később volt már. Az emlékképet később alkottam a fejemben, mint az első megmaradt emlékem. Nagyon furcsa, de nem tudok előbbre gondolni. A kép maga, miszerint krétát török a szemetesbe, azért alakult ki, mert anyám nem akart nekem venni krétát. Azt mondta azért, mert mikor kicsi voltam, a szemetesbe tördeltem őket. A gonosz kis fejemmel, ahogy a vállam felett hátranézve a kukába töröm a krétát. Most már, látszik mennyire egy alkotott kép volt, de akkor elhittem magamnak.

Az első álmom, amire emlékszem, nos, az is régen volt. Tudni illik, én sokáig aludtam baba ágyban. Nem tudom meddig, de sokáig. Egy szobában aludtunk mindannyian, anyukám, apukám és a nővérem is. Az álmomban is, ahogy egyre jobban próbálom felidézni a régi gyerekkori pillanataim, tisztán látom, hogy kívülről láttam magam. Egy kéz, egy fekete szörny keze nyúlt ki a kiságyam matraca alól, majd megragadta a pizsamám. Bár nem tudom, hogy álmodtam-e, valóságos volt. Majdnem olyan, mint az alvászparalízis, mikor nem tud felkelni az ember és csak történnek vele a szörnyűségek. Kisgyerekként valami ilyet éltem át, de mintha gyengített változat lett volna. Furcsa volt, és furcsa visszagondolni. Talán ez egy előreutalás volt arra, hogy milyen szörnyű félelmet fogok ezzel kapcsolatban kiépíteni. Hiszen, ma rettegek a sötétől és a fejemben élő, de a szemem sarkában látott szörnyektől.

Mivel én Szerbiában élek, mi hét évesen kezdjük az óvodát. Szerintem egy évvel előtte jöttem rá arra, hogy nem kívülről nézem a világot, hanem belülről. Valamiért minden kis mozzanat úgy érződött, mintha a testemen kívül játszódna le. Emlékszem arra a pillanatra, hogy ülök a tévé előtt, nézem az Állati küldetés nevű gyerekműsort és egyszer csak bekattan az, hogy magam előtt látom a dolgokat, nem pedig kívülről. Én úgy szoktam nevezni az ilyen „helyrekattanásaim”, hogy Buborékok. Egyszer csak kidurran a buborék és egy fokkal tisztábban látom a világot. Ez volt talán a legelső.

Szerintem óvoda előtt nem is voltak barátaim. Nem is emlékszem arra, hogy a nővéremen kívül és az ő barátain kívül valakivel is találkoztam volna, aki korombeli volt. Talán azért, mert megvoltam. Együtt játszottunk azzal a pár emberrel, és ez így volt jó. Aztán jött az ovi. Ott egy lány kérdeztem meg, hogy legyen a barátnőm, mert nekem nincsenek. Kis elveszett voltam akkoriban. Aztán bevadultam. Az épületnek volt saját kinti játszótere, ott pedig volt egy kis faház, amit mindig védenünk kellett. Oka, nem volt, akkoriban ez volt a menő. Nekem megvolt a végső taktikám rá, mindig puszikat dobáltam a fiúkra, hiszen ők voltak a legfőbb ellenségeink. Ezzel általában győztem is. Már akkoriban is eléggé indulatos voltam, egyszer hasba vágtam egy fiút, mert kis összerakható játékokból kést csinált, azt pedig megtiltották. Én pedig, mint valami saját magam által kiválasztott hőd, hasba vágtam. Erre kaptam is büntetést, tudom, hogy végig sírtam ez miatt. Meg arra is

emlékszem, hogy mikor matekoztunk, én leírtam, amit tudtam, és az egyik társam lemásolta. Az ovo néni meg is jegyezte, hogy szinte ugyanazok a válaszok. De talán az egyik legfontosabb emlékem, ami egyfajta baljós előrejelzés volt, az az volt, hogy az egyik fiú nővére bejött oviba. Ott játszott köztünk, furcsa alakú kis építődarabokból csinált ember, ahogy én is. De az ő által alkotott lába nem volt rendes, furcsa volt. Az enyém pedig normálisan ált, ahogy kellett. Senki sem hitte el, hogy én csináltam a szebbet. Mindenki azt hitte hazudok, és hogy csak próbálom ellopni a szebb kis 2d-s fickót.

Miért mondtam azt, hogy ez ilyen sejtés volt az általános iskolás éveimre? Mert bizony ott sem hittek el nekem sok mindent. Igaz, ott tényleg rá is szolgáltam, gyakran hazudtam. Emlékszem arra, hogy egyik osztálytársam játékát lelöktem és eltört, és ezt ráfogtam valaki másra. Persze ki is derült, hogy én voltam a tettes igazából. Ez pedig kicsit sem segített a jó kapcsolatok kialakításában. Valahogy, mindig én voltam félrerakva. Nem volt nagy osztályunk, voltunk 17-en elsőben. Voltak a fiúk, és volt egy lányos hármas. Unokatesók és egy lány, aki hozzájuk volt hasonló. Amúgy a harmadik lány volt az, akit oviban megkértem, hogy legyen a barátom. Milyen furcsa, hogy igazából sosem jöttünk ki rendesen. De ilyen volt az élet. Én voltam a furcsa lány, akit mindenki utált. Oviban, általános alsóban és felsőben is. Hetedikes koromig nem is voltak barátaim szerintem. Igaz, mindig el lettem hívva születésnapokra, de csak azért, hogy megmaradjon az osztályban a béke.

Furcsa voltam. Ezt aláírom. Hazudós, fiús, aki mindig szétszórt és idegesítő. Sose illetem igazán a képbe, mindig csak a baj volt velem. Mindig elfelejtettem a házit, vagy a füzetet, gyakran kaptam ez miatt egyest is. Kijött a három feketepont. Nem felejttem el azt, hogy matek órán sírtam, mert elfelejtettem megcsinálni a házi feladatot. Milyen régen is volt már ez. Ma már szándékosan nem csinálom meg, mert nem akarom. De akkoriban, csak máshol járt az eszem. Már akkor is mindig álmodoztam, a kreativitásom akkor is a helyén volt már. De ez akkoriban még csak kisgyerekes szinten volt meg, nem volt különleges. Majd felsőben lesz fontos. Most az inkább, hogy miért is lettem olyan amilyen. Nehezen tudtam beilleszkedni a képbe, mert már megvoltak a csoportok az osztályban, még mielőtt elkezdtük volna az iskolát rendesen. A fiúk meg fiúk voltak, nem akartak maguk közé lányt venni be. Nem is okolhatom őket ez miatt. Szóval, mint a kiesett szög a zsákból, mindig megpróbáltam magam valahová beékelni, de nem tudtam. Talán ez miatt lettem nagyon ragaszkodó azokhoz, akik egy kis kedvességet vagy törődést is mutattak felém. Az sem segít, hogy a nővérem, aki három évvel idősebb, mert felsős volt és neki voltak rendes barátai, olyanok, akik közé már megint nem kellettem. Szóval, egyedül maradtam az iskolában, ahol mindennap ott kellett lennem. Az alsós tanárom lett ez miatt a célpontom. Mindig megpróbáltam ott lenni körülöttem, egyszer annyira megöleltem, hogy majdnem elesett. Akkor szóltak rám, hogy a tanárok nem a barátaim, ne ölelgessem őket. Nagyon szégyelltem magam. De kicsi, és buta voltam akkor. Akkoriban nem is értettem azt, mennyire kitagadtak a többiek, de ma már minden tiszta. Ha akkor lettek volna rendes barátaim, talán ma nem olyan leszek, amilyen vagyok. Talán jobban tudnék az emberekhez viszonyulni, és nem kellett volna minden normális emberi interakciót pár év alatt behozom. Mennyi minden történt volna másképp. Amúgy soha nem voltam rossz tanuló, csak nagyon szétszórt.

Később, mint megtudtam, az a tanár néni, akit nagyon szerettem, mindig azt mondta, hogy nem lesz belőlem semmi, mert szétszórt vagyok. Mert a többiek jobbak, mert ők nagyok lesznek. Ó, hogy mennyire nagyot tévedett...

Felső évek során kezdtem el látni, mennyire is nem vagyok szívesen fogadott az osztályomban. Szépen lassan lecsökkentünk, és már kevesebben kezdtük el az ötödiket. De nem tudom már pontosan. Egyre több volt a szurkálódás, egyre több volt az utálkozás, és a verekedés is. De első és legfontosabb dolog talán az volt, hogy 12 évesen lett egy „pasim”. Már amennyire annak lehetett az nevezni. Kereken egy hónapig se tartott. De akkor nagyon jó volt, azt hiszem. Persze, ezt az osztályom meg is tudta, mivel az egyik rokona látott akkoriban. Aztán, én lettem a középpontban. Az egyik fiú osztálytársam mindig, minden tanárnak bekiabálta, hogy van barátom. Szégyenkeztem. Nem érződött helyesnek és nem is volt az. Kipécézték maguknak mindenért. Én voltam az osztály bohóca, de nem azért mert feltűnően úgy viselkedtem volna, inkább, csak mert engem tudtak bántani. Akkoriban osztották szét a tantárgyakat külön tanárra. Sok volt a változás, főleg abban, ahogy viselkedtünk. Idősebbek lettünk, és többet értettünk meg a világból, de nem okosabbak.

Hetedikes voltam, mikor elért minket is a covid. Akkor kerültünk távoktatásba. Mit ne mondjak, nehéz volt. Akkor szakadt még jobban szét az osztály és többet nem volt az a meghívunk, mert te is meghívtál minket a születésnapodra. Talán én voltam az egyik legelső, aki ezt abbahagyta. Kicsit kezdtem megérteni, mennyire is utálnak engem. Viszont covid alatt pukkant ki a második buborékom is. Távoktatás alatt, gyakran kértük el egymástól a házit. Persze azelőtt is, de az más volt. Az az órák előtti másolás volt, annak is volt egy hangulata. Akkor, mikor tőlem kérték el a házit, mindig úgy éreztem, hogy végre engem is elfogadnak, kedvelnek és kicsit talán tisztelnek. De csak addig, míg mindent megadtam nekik. Ez pedig tiszta lett előttem azon a napon, mikor az egyik osztálytársam online kérte el a házit. Azt akarta, hogy küldjem el neki, én meg nemet mondtam neki. Elegem volt abból, hogy csak ezért írnak rám. Erre, elküldött a faszra, magyarul megmondva. Akkor fogtam fel azt, hogy nem kellek másra, csak arra, hogy kihasználjanak. Mikor már nem volt rám szükségem, vagy nem teljesítettem azt, amit kívántak, csak ugyanaz az idióta voltam a számukra. Nagyon sok idő kellett hozzá, nem is csodálom most már. Soha nem tudtam megtanulni a barátság határait, mikor használnak, és mikor kérnek tényleges segítséget. Azok a tudatlan évek... Mennyi mindenre nem emlékezhetek már. Mennyi mindent megakarok változtatni.

Volt egy osztálytársam, aki folyamatosan hangos volt, csak a baj volt vele, illetve egy, aki sosem beszélt, de ugyanúgy csak a baj volt vele. Ők folyton verekedtek, és az a baj, hogy ebbe én is beszálltam. Mikor már nem tudtam mást találni, amivel jóban tudnék lenni az osztályommal, én is verekedni kezdtem. Akkor már visszatértünk az iskolába, utolsó évemet jártam. Én is vertem másokat és szidtam is őket. De senki sem mondott semmit a tanárnak, mert mások is rosszul jöttek volna ki belőle. Akkor, és ott tanultam meg egy igazán fontos dolgot: A bántalmazás egy ciklus. Valaki bántanak, az, pedig bántja azokat, akik nem tudnak magukért kiállni, akik felett tud uralkodni. Ez pedig egy örökké tartó végtelen. Mindig lesz olyan, akit bántanak, aki ez miatt bánt másokat. Sajnos, én is ebbe tartoztam. Bántottak, bántottam. De megtanultam és belátom most már mindezt. Bánom, fáj és szégyellem magam. De akkoriban én sem tudtam jobbat.

Viszont amit tudtam az bizony a képzelgés volt. Álmodozni, kitalálni dolgokat. Talán én mindig is erre lettem beprogramozva. Ami nagyon furcsa, mivel a családban senki sem ilyen beállítottságú. De én ezt ma már ki is használom. Régebben, mindig csak ilyen kis apróságokat találtam ki. Egyes mesékbe képzeltem bele magamat. Mintha én is a tagja lettem volna. Kitaláltam magamnak egy karaktert, abban a stílusban, amilyen a mese volt, és megoldottam a problémákat. De ezt soha sem tudtam kiadni magamból, csak a fejemben maradt. Barbi, Én kicsi pónim, minden amit csak el lehet képzelni, én elképzeltem. Rajzolni nem tudtam soha, így ez ki is esett a képből. Nem

tudom úgy kiadni magamból a dolgokat, ahogy akartam, így ezt feladtam. Ott volt még az írás. Vagyis az sem volt éppen ott, hiszen nekem rémes volt a helyesírásom. A legrosszabb szerintem az egész osztályban. Mindig tele volt szóismétléssel, és egyéb kisebb-nagyobb hibákkal, amiknek nem szabadott volt megtörténnie abban a korban már. Anyám le is ültetett, hogy kezdjek el másolni egy könyvből, de én persze nem csináltam. Szóval, egy ideig az is lekerült a listáról. Aztán, egy szép napon elkezdtem animét nézni. Tudom, nagyon egyéni. De egy olyan lány, akit mindenki utál, és barátai sincsenek, mibe másba kezdjen bele, ha nem abba? Egy ideig igaz magyar videósokat néztem, de az már unalmassá vált. Mikor még többet tévéztünk, este nyolc után nem volt többé minimax, hanem valami animex nevű csatorna ment, ott pedig néha megjelentek ezek a régi, ikonikus animék. Bleach, Naruto. Hát, mikor már nem tudtam mit kezdeni magammal, nekiálltam megkeresni a kiskori sorozataimat. Akkor akadtam rá elsőnek a Narutóba. Hát, el is kezdtem nézni. Utána jött a Naruto Shippuden. Szeretném megjegyezni, hogy ez a kettő sorozat van együtt valami nyolcszáz-kilencszáz rész, szóval hosszú ideig elvoltam vele. Aztán, mikor befejeztem, nem tudtam mit csinálni, csak képzelegni. Akkoriban nagyot ment még a Wátpad, ahol írni és olvasni lehet. Felmentem, bejelentkeztem, és körülbelül egy hónappal utána elkezdtem igazából írni. Nos, egyetlen szerencsém az volt, hogy átnézte a helyesírásom, szóval nem vétettem hatalmas hibákat ott. Nagy meglepetésemre, eléggé jól ment. Valami 40 ezer olvasottságom volt összesen az egyikre, a másikra meg 35 ezer. Azóta lehet nőtt, de nem néztem már egy ideje a profilom. Szóval, „befutottam” a magyar Wátpadra elég szépen. Napi hatszáz szavat is leírtam, akkoriban az nagy szám volt. (Ma már rosszul érzem magam, ha ennyinél abbahagyom). A fénykorom éltem akkoriban az írásban, mint egy nagyon amatőr és béna író, de ez miatt vagyok ott ahol. Ez miatt vannak álmaim és jövőm. Persze, ezt az osztályban nem akartam bevallani, egy ideig el is tudtam rejteni. Hetedikre, valamilyen módon lettek is barátaim. Nagy csoda, és azok még mai napig a legközelebbi barátaim. Én meg nagyon felindultam, hogy írók róluk egy ilyen kis történet. Narutós volt persze, és be is vált. Tényleg sok nézettségem lett belőle. Valamit tettem, és ez egy kis megnyugvás volt abban az időben. Ez az idő sokat segített abban, hogy jobban tudjak írni. Segített a történet-fejlesztésben és a helyesírásomban. Már nem voltam olyan rossz, de még hosszú út állt előttem akkoriban.

Aztán elérkezett a nyolcadik vége. Elballagtunk végre. Leraktam az érettségit, és jó magas, kilencven feletti pontszámot értem el. Szóval befejeztem az általánost, és nekiláttunk keresni nekem egy középiskolát. Nos, őszintén nem volt sok választási lehetőségem. Azért is mert nincs sok iskola magyarul, meg mert nagyon válogatós voltam. Anyám és én sem akartam, hogy gimnáziumba menjek, vagy külföldre, avagy Magyarországra tanulni. Szóval már csak a szakiskolák maradtak. A három éves szakok kuka, még akkor is ha nagyon elmentem volna cukrásznak. Szóval maradtak a négyéves szakok. Nem szeretem az informatikát, szóval már egy teljes iskola lekerült a listáról. Maradt, 3-4 szakiskola amibe mehettem. Majdnem elmentem gyógyszerésznek, de az éppen nem nyílt magyarul Szabadkán, ahová menni akartam tanulni. Szóval, még egy iskola és szak kilőve. Nem maradt túl sok igazából. A nővérem akkoriban turisztikán tanult, szóval oda biztosan nem akartam menni. Közgazdás sem éppen nekem való ág, szóval szinte csak egy maradt. A drága iskolám, a Vegyészeti-Technológiai Iskola. Mint a neve is sugallja, kémia van terítéken. Szerencsére az is ment. Ott, a szakokat nézve, anyám nem engedett modellezőnek, mert nincs benne érdeklődésem elég. Szóval, hosszas családi ülés után, arra jutottam, hogy elmegyek Szőlész- Borásznak. Nos, abban sem volt tapasztalatom vagy érdeklődésem, inkább csak örültek, hogy lesz egy tényleges szak a kezemben az iskola végén. Szóval első helyre beírtam ezt a sulit. Örültem is neki, mivel abban az intézményben azt hittem nem kell sokat tanulni. Tévedtem... Én, kedves jó én, hogy ha vissza tudnék menni, fejbe

verném magam, rögtön nekiállt kockát játszani. Mindig tanultam, mikor volt ellenőrző vagy felelés. Mindig is ötöst kaptam mindenre, szóval messze túlmutattam az osztályomon. Ma ennek meg is van az ára, teljesen ki vagyok égve az utolsó évre, de most már nem engedem el magam, mert generációs diák gyanús vagyok, ami azt jelenti, hogy a legjobb tanuló az én négy évem alatt. De már kezd kicsit elegendem lenni belőlem, rá is szoktam a tüdőrák hozójára, a cigarettára. Inni csak azért nem tudok igazán, mert a koliban tilos az alkohol fogyasztása. De azért nincs is jobb, mint egy pohár valamilyen borpárlat mellett merengeni, mennyire nincs kedvem már ebbe az iskolába járni. Valamire csak jó volt a borászat.

Ami a középiskolás osztályom illeti, nagyon kevesen voltunk és még kevesebben vagyunk ma. Nyolcan kezdtük az osztályt. Volt közöttünk egy beteg fiú és egy autista is van, de ő kitartott eddig. Nos, hát nem mindig jöttem ki velük sem, főleg a kevés társasági képességgel. Aztán, a beteg fiú elment, elkergettük kicsit. Mondjuk, vagy ő vagy mi lettünk volna, mert ő már a végére nagyon erőszakos volt és majdnem fejbe is vágta az egyik osztálytársunkat üveggel. Mondjuk mellette nem is lehetett túl sokat tanulni. Utána jött a második, így már csak heten voltunk. Másodikban viszont jött a másik gond, volt egy roma osztálytársunk. Nem az miatt volt gondom vele, mert az volt, hanem mert szörnyen viselkedett. Nem lehetett tőle sem tanulni. Böfögött az órákon, hangoskodott, bekiabált. Mindig kérte, hogy később legyen megírva az ellenőrző, de sosem tanult. Ez nem azért zavart annyira, mert én jó tanuló voltam, hanem inkább azért, mert a tanárok is idegesek voltak. Ez persze mindenkire kihatott. De ő megbukott. Volt még egy lány osztálytársam akkoriban, ő a második év második felében be sem jött már. De hiába ez, valamiért mindig is hálás leszek neki. Ő volt az aki bevezetett a K-pop világába. Miatta ismertem meg a Stray Kids nevű csodás bandát, ami ma sok ötletem és motivációm mögött áll. Szóval így már csak öten voltunk harmadikban, utána meg, a legújabb állás szerint inkább csak négyen. Még egy osztálytársam úgy döntött nem jár be. Szóval, így állok most. Érettségi előtt, négy osztálytárssal. Szerencsére ma már elég jóban vagyok velük. Eljárunk szórakozni együtt, kajálni. Szóval most minden okés ezen a téren. Még nem tudok beszámolni milyen volt a végső vizsga, de biztos vagyok benne, hogy nehéz. Őszintén, felét nem tanultuk meg, amit kellett volna, így nehéz lesz. De majd csak lesz valahogy, ahogy mindig is.

Gyors kitérő a zenei ízlésemhez. Van, de nincs. Nagyon válogatós vagyok, rosszabb, mint egy gyerek. De komolyan, nagyon ritkán hallgatok azon a pár emberen vagy bandán kívül számokat. De annak is mindig meg van az ideje. Főleg mikor már komolyan nem tudok magammal mit kezdeni, és a háttérzaj írás közben, már nem jó háttérzajnak, és a régi zenék már mennek fejből. Általában ötlet/motiváció indítónak nézek bele mások zenéibe. Olyan, mint mikor az ember szomjas és bármilyen ital jó neki, de amikor inni akarna, már nagyon nem esik jól. Van ilyen, én vagyok ilyen.

Hogy még két dologért maradjak meg az iskolánál, mindjárt végzek... Az első az, hogy az én ügyes fejem, kollégiumos. Közép sulis elsőben nem az voltam, mamahotelban éltem, csak utána a mamám elköltözött és nem maradt más, mint a kollégium, vagy a buszozás. Busszal nem akartam járni, mert nem akartam találkozni a volt osztályommal, már ismertetett okok miatt, meg, mert szörnyen ritkán mennek buszok. (Aki azt meri mondani, hogy a Magyarországi járatok rosszak, egy hétre jöjjenek el ide. Hamar megváltozik a véleményük). Szóval maradt az Inti, a Koli. Amiről már annyi rosszat hallottam, és igazuk is volt, szörnyű egy hely... De vannak benne jó dolgok is. Mondjuk a szakkörök. Másodikban elkezdtem járni elsőnek Színjátzóra, majd kézműves foglalkozásra. A színjátzón rengeteg fontos barátot ismertem meg, illetve megtaláltam a helyem a Vajdasági írás jelenével. A képzőművészeti foglalkozáson pedig olyan képességeket sajátítottam el, amivel ma már

ki tudom húzni a stresszesebb időszakokat is. Megtanultam horgolni és kosarat fenni. Igaz az utóbbit már ritkábban csinálom. A horgolás viszont a részemmé vált. Nagy részemmé. Nyertem is ez miatt. De ezt is majd később. Szóval, tanultam is ott valamit.

A másik dolog, ami miatt nagyon boldog vagyok, hogy ezt az iskolát választottam, az a magyartanárnom volt. Ő volt az, aki annyi mindenre ösztönzött, és ha kellett éjszaka is átnézte a szövegeimet. Talán ha ő nincs, fele ennyit nem érek el ma. Mindig külön gyakorolt velem, legyen szó versmondásról, vagy népmesemondásról, mindig ott volt mögöttem. Ez miatt is vagyok neki hálás, és bármi van, mindig ott vagyok. Ha iskolanapról vagy karácsonyi műsorról is van szó. Mint tanárt, nagyon szeretem. Hálám mindig is üldözni fogja.

Aztán, most, hogy húszezer szó után végimentem az életem eddigi kicsiny részén, térjünk is rá egy nagyon fontos témára. Hogyan lettem az, aki ma vagyok, hogyan jutottam át azon, hogy nem lesz belőlem semmi sem. Hogyan választottam valami olyan nagyot, amibe még a családomban senki se mert.

Mint azt már felvázoltam, még egy ideje írtam. De aztán, egyszer csak megakadt az egész. Nem tudtam napi több száz szavat írni, és nagyon elkeseredtem. Azt hittem ez is csak egy ilyen időszakom volt, mint sok minden az életemben. Olyan első középiskola előtti nyár volt. Félttem, hogy ennyi volt az egész. Muszáj volt egy időre félre raknom a billentyűzetet és csak várnom. De talán ez is pont így volt jó. Volt időm kicsit idősödni és fejben élni. Már csak azt tudom, hogy a nővérem megkért arra, hogy írjak meg neki valamit a suliba. Mit kérne az emberiség az ördögtől. Az volt a legelső, és jól sikerült. Utána még írtam nekik párat, de ez volt az, ami a legjobban kitűnt. Talán azért, mert másodikban, mikor már nagyjából visszatértem az íráshoz. Megpróbáltam könyveket is írni, de nem futotta a szusz. Másodikos voltam. Színjátszóztam, és felmerült egy verseny, pontosabban a KMV. Középiskolások Művészeti Vetélkedője. Egy eléggé rangos Vajdasági verseny. Elmentünk arra a színésztársulatunkkal, én pedig, mivel volt ez a novellám, ami közben egy tükör volt az emberiség számára. Ezzel indultam, el is jutottam Becsére, ahol van az igazi verseny. Olyan volt... Mintha, egy olyan helyre érkeztem volna, ahová tartozom. Persze, akkoriban nagyon látszott az, hogy nulla társasági képességem van, valószínűleg pár embert nagyon meg is mérgeztettem, de már szerencsére megbékéltünk. Mégis volt benne valami kellemes. Mindenki ugyanazért volt ott, mindenki egy valamiért versenyzett. Annyira, szép volt. Igaz, abban az évben végül semmit sem nyertem, de nem baj. Ez volt az első találkozásom az igazi Vajdasági irodalommal. A jövővel, amibe már én boldogan mondom, hogy beletartozom. Elsőben és másodikban nagyon kevés versenyen vettem részt, főleg mert nem tudtam, hogy vannak. De a kollégium nagyon sokat segített a hírek meghallásában. Ezért is hálás vagyok a kollégiumért kicsit. Harmadik évben, viszont beleadtam mindent, amit akkoriban tudtam. A versenyek, amiket én találtam és a magyartanárnom az összes időm és képzelőerőm kitöltötte. De akkoriban még mindig nem voltam valami túl jó. Egy átlagos írásképesseggel rendelkező lány, akinek viszont tök jók az ötletei. De ez volt az én nagy szerencsém. Ha nem lettek volna „tök jó” ötleteim, sokkal nehezebben tudtam volna elérni, amit most elértem. A tök jó ötletekből, tudok alkotni. Igaz, a KMV-n már megint nem lettem helyezés, írásban, csak egy nyamvatt diák zsűri harmadik helyet tudtam összeszedni, népmesemondás kategóriában. (Mondjuk az is szép, mivel nekem beszédproblémáim voltak és vannak még a mai napig). Akkor fogadtam meg, hogy a következő évben nukleárisba megyek minden versenyre. Hát, meg is csináltam. A harmadik középiskolás éven befejezte után, minden létező pályázatra, amire csak tudtam, írtam. Több mint húsz pályázatra küldtem szerintem írásokat. Nem igazán lettem helyezés az elején, azt bevallom.

Gratulációk, kisebb könyvcsomagokat lettek a nyereményeim, de nekem már az is nagy szám volt. Évek sikertelen próbálkozásai után, ezek voltak a legszebb pillanataim. Néha lettem második, harmadik. Főleg novellában, mert arra utazok. Persze, közben rájöttem arra, hogy krónikusan utolsó pillanatban adok le mindent (mint ezt most. Pontosan 22:39 van, 2025.05.02 dátumon. Nem tudok változni). De ez nem állított meg abban, hogy sokat írok és jól. Minél többet olvas és ír az ember, annál jobb lesz, ez nem hazugság. Ha összevetnénk egy mai és egy kezdeti novellám, nagy lenne közöttük a különbség. Szóval idén, azon a bizonyi KMV-n, jó pár helyet összeszedtem. Írtam Slamet, esszét, igaz ezekkel csak tovább jutottam, de ez is nagy szám, mivel olyan iskolákkal versenyeztem, aminek a nevében is benne van a TEHETSÉGGUTATÓ szó. Szóval, mint egy tehetségtelennek titulált szakiskolás, az egyetlen képviselő az iskolámból, összeszedtem egy második helyet néprajz kategóriából és egy harmadik helyet novellaírásból. Igaz, nem tűnhet soknak, hiszen mások elsők lettek, de igazából, egy olyan személynek, akinek azt mondták soha semmit nem ér el, talán a legfontosabb eredményei. Nagy utat tettem meg azért, hogy ma azt mondjam, vannak álmaim és jövőm, mint valaki. Emlékeztek még arra, hogy azt mondtam a horgolás a részemmé vált? Horgoltam kézzel, fél éven át egy 1,63*1,35 centis fali díszet, amivel első lettem a nevezett versenyen. Szóval, tényleg nukleárisan mentem. Kilenc pályázattal indultam, nyolccal jutottam a döntőig valamilyen módon, összesen hat nyereményt szereztem, abból három rendes helyezés.

Idén érettségizem, nemsokára. Igaz, nem vettem fel elsőre az SZFE-re, de talán így volt a jobb. Nem lepődtem meg, nem is bántam. Most lesz egy éven tanulni és kicsit pihenni is végre az iskolától. Jövőre újra próbálkozom egy olyan szakon, aminek több köze van a filmekhez? Filmek? De Adél, te borász vagy, hogy jön ez ide? Sehogy. Őszintén sehogy, meg is bántam, hogy abba a középiskolába jelentkeztem, egyedül a magyartanárnőm az, aki miatt élveztem oda járni. De igen, egy ideje eldöntöttem, hogy még egy szinttel feljebb viszem a képzelgéseim kimutatását. Ha már csináljuk, csináljuk nagyban. Ilyet tényleg senki nem csinált a családomba. Nagy része földműves, és átlagos életet akar vagy él. De én, mint egy fekete bárány, valami nagyra törekszem. Nem vágyom, nekem nem kell a sok pénz vagy rivarda fény. Nekem csak az kell, hogy azt csináljam, amit szeretek, amiben jó vagyok, és amivel talán tudok valamit hagyni az emberekben. Szóval, jövőre jövök SZFE, és minden, amit rejteget nekem Budapest. Az a lány, akire azt mondták furcsa és nem lesz belőle semmi. Még ebben az életben megmutatom, mi is, amit igazán tudok. De addig is, csak tervek vannak. Ki tudja, talán kitör egy háború (nagyon rossz a helyzet, főleg itt Szerbiában), és akkor tényleg szólóznöm kell. De nagyon remélem, valami más felé mozdul el. Viszont az álmaimat csak akkor engedem el, ha engem két méterrel a föld alá temetnek.

Ha már beszélnem kell arról, mi volt az, amivel másoknak talán egy kis segítséget nyújthat, az a barátságaim lennének. Nincs sok, bevallom, de jobb, mint 14 évig volt. Rájöttem egy nagyon fontos dologra. Hiába vagyok furcsa, hiába vagyok más, nem érdemeltem meg soha, amit tettek velem az emberek, azok a gyerekek, akikkel egy iskolába jártam. A bántalmazás sosem megfelelő vagy elfogadható, ez ellen tenni kell, mert kialakul egy ciklus: bántanak, bántok másokat. Annyi minden interakció tud ez miatt eltűnni, és nem berögzülni. Évek kellene ahhoz, hogy ezt valaki bepótolja és soha nem lesz olyan, mintha gyerekként tanulta volna ki ezeket az ember. Mások folyamatos figyelése kellett hozzá. Fontos emberek elvesztése és kapcsolatok hullottak szét ez végett. Mert nem tudtam megtanulni emberekkel társalkodni. Nem, nem vagyok autista vagy ilyen, pedig én is sokat gondolkodtam ezen. Egyszerűen csak elbaszták nekem azokat az éveket, ahol másokkal kellett volna megtanulnom élni. De mondok egy nagyon fontosat. Mindig lesz olyan, aki el tudja viselni a te hülyeséged és furcsaságod. Csak nem szabad elszigetelned magad. Tudom nehéz, főleg akkor, ha

nem tudsz másokkal együtt élni, de muszáj. Talán nem is fogsz gondolkodni, miközben a radiátoron ülsz az iskolában és a jövődöbeli legközelebbi barátiddal beszélsz. De hidd, nem vagy egyedül. Mások is lesznek olyan furcsák, mint te. Lesz egyszer valaki, aki pont ebbe a furádba fog beleszeretni. De ne add alább, ne engedd, hogy mások megváltoztassanak, mert te ez vagy. Az, akivé mindig is válnod kellett. Csak ne változz meg másokért. Csakis magadért, hogy jobb legyél.

Be kell vallanom, mind a dátum és mind a karakterlimit elbánt velem. Időm még talán lenne valamit még kitalálni ehhez, de nem lenne elég szavam hozzá. Szóval nekiálllok ezt mind felgöngyölíteni. Életrajzot akartam írni, élet.történet helyet. Szóval, itt vagyok egy összeszedetlen valamivel. Talán nem a legjobb művem, de ez tényleg az, ami voltam és vagyok. Ha leszek, lehet, nem az leszek, amit itt felvázoltam. A kritériumoknak talán, éppen megfelelek. Szeretem néha figyelmen kívül hagyni, hogy megható és szomorú legyen egy történet. Megyek a fejem után, mint eddig bármikor. Aztán, minden kiderül majd egy szép napon. Sokára igaz, de ha valaki tényleg elolvassa ezt, annak köszönöm. Írnék még ide valami frappánsat, de őszintén megmondva, még túl fiatal vagyok hozzá. Még nem éltem meg eleget egy frappáns véghez. Maximum egy tragikushoz. Mindegy. Valami majd csak lesz.